

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

25 aprilie 2013*

„Prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și al finanțării terorismului — Directiva 2005/60/CE — Articolul 22 alineatul (2) — Decizia 2000/642/JAI — Obligația instituțiilor de credit de raportare a tranzacțiilor financiare suspecte — Instituție care își desfășoară activitatea în regim de liberă prestare a serviciilor — Identificarea unității naționale de informații financiare responsabile de primirea informațiilor — Articolul 56 TFUE — Restricție privind libera prestare a serviciilor — Motive imperative de interes general — Proportionalitate”

În cauza C-212/11,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunal Supremo (Spania), prin decizia din 21 martie 2011, primită de Curte la 9 mai 2011, în procedura

Jyske Bank Gibraltar Ltd

împotriva

Administración del Estado,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a treia, și domnii K. Lenaerts, E. Juhász, J. Malenovský și D. Šváby (raportor), judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: doamna A. Impellizzeri, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 6 septembrie 2012,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Jyske Bank Gibraltar Ltd, de M. Rubio de Casas, de J. M. Olivares Blanco și de J. de la Calle y Peral, abogados, precum și de D. Bufalá Balmaseda, procurador;
- pentru guvernul spaniol, de A. Rubio González și de N. Díaz Abad, în calitate de agenți;
- pentru guvernul francez, de N. Rouam și de G. de Bergues, în calitate de agenți;
- pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de F. Urbani Neri, avvocato dello Stato;

* Limba de procedură: spaniola.

- pentru guvernul polonez, de B. Czech și de M. Szpunar, în calitate de agenți;
- pentru guvernul român de R. H. Radu, de A. Wellman și de R. Nitu, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de J. Baquero Cruz, de E. Traversa, de S. La Pergola și de C. Vignion, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 4 octombrie 2012,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 22 alineatul (2) din Directiva 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului (JO L 309, p. 15, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 214).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Jyske Bank Gibraltar Ltd (denumită în continuare „Jyske”), instituție de credit cu sediul în Gibraltar, care desfășoară activități în Spania în regim de liberă prestare a serviciilor, pe de o parte, și Administración del Estado, pe de altă parte, în legătură cu decizia Consejo de Ministros (Consiliul de miniștri) din 23 octombrie 2009 prin care s-a respins recursul grațios formulat împotriva deciziei aceluiași Consejo de Ministros din 17 aprilie 2009 prin care se aplicaseră Jyske două amenzi administrative în sumă totală de 1 700 000 de euro și se formulară două avertismente publice ca urmare a unui refuz sau a unei lipse de diligență în furnizarea informațiilor solicitate de Servicio Ejecutivo de la Comisión para la Prevención de Blanqueo de Capitales (Serviciul executiv al Comisiei pentru prevenirea spălării banilor, denumit în continuare „Servicio Ejecutivo”).

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Articolul 6 alineatele (1) și (2) din Directiva 91/308/CEE a Consiliului din 10 iunie 1991 privind prevenirea folosirii sistemului financiar în scopul spălării banilor (JO L 166, p. 77, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 103), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2001/97/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 decembrie 2001 (JO L 344, p. 76, denumită în continuare „Directiva 91/308”), prevedea:

„(1) Statele membre se asigură că instituțiile și persoanele reglementate de prezenta directivă, precum și directorii și angajații acestora cooperează în totalitate cu autoritățile responsabile pentru combaterea spălării banilor:

- (a) prin informarea acestor autorități, prin autosesizare, despre orice fapt care ar putea indica o spălare de bani;
- (b) prin furnizarea către autorități, la cererea acestora, a tuturor informațiilor necesare, în conformitate cu procedurile stabilite de legislația în vigoare.”

(2) Informațiile menționate la alineatul (1) se trimit la autoritățile responsabile de combaterea spălării banilor din statul membru pe al cărui teritoriu este situată instituția sau persoana care trimite informațiile. Persoana sau persoanele desemnate de instituții și persoanele în conformitate cu procedurile prevăzute în articolul 11 alineatul (1) litera (a) transmit informațiile în mod normal.”

- 4 Directiva 91/308 a fost abrogată și înlocuită prin Directiva 2005/60, al cărei considerent (40) are următorul cuprins:

„Ținând seama de caracterul internațional al spălării banilor și al finanțării terorismului, trebuie încurajate în cea mai mare măsură posibilă coordonarea și cooperarea dintre [unitățile de informații financiare (denumite în continuare «UIF»)], prevăzute de Decizia 2000/642/JAI a Consiliului din 17 octombrie 2000 privind modalitățile de cooperare între unitățile de informații financiare ale statelor membre în privința schimbului de informații [(JO L 271, p. 4)], inclusiv instituirea unei rețele europene de unități de informații financiare. În acest scop, Comisia trebuie să acorde asistența necesară pentru a facilita această coordonare, inclusiv asistență financiară.”

- 5 În temeiul articolului 5 din această directivă, „[s]tatele membre pot adopta sau menține în vigoare dispoziții mai stricte în domeniul reglementat de prezenta directivă, pentru a preveni fenomenul spălării banilor și finanțarea terorismului”.

- 6 Articolul 7 din directiva menționată prevede:

„Instituțiile și persoanele reglementate de prezenta directivă aplică măsurile de precauție privind clientela în următoarele cazuri:

- (a) la stabilirea unei relații de afaceri;
- (b) la efectuarea unor tranzacții ocazionale în valoare de cel puțin 15 000 EUR, indiferent dacă tranzacția se efectuează printr-o singură operațiune sau prin mai multe operațiuni care par a avea legătură;
- (c) atunci când există o suspiciune de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului, independent de orice derogare, scutire sau prag;
- (d) atunci când există îndoieli privind veridicitatea sau relevanța datelor de identificare a clientului obținute anterior.”

- 7 Potrivit articolului 21 din aceeași directivă:

„(1) Fiecare stat membru instituie o UIF pentru a combate cu eficacitate spălarea banilor și finanțarea terorismului.

(2) Unitatea de informații financiare se constituie ca o unitate centrală națională. Ea este responsabilă cu primirea (și, în măsura posibilului, solicitarea), analizarea și comunicarea către autoritățile competente a informațiilor divulgate care se referă la posibile spălări de bani, posibile finanțări ale terorismului sau care sunt solicitate de legislația sau reglementările naționale. Unitatea dispune de resurse adecvate pentru a-și îndeplini sarcinile.

(3) Statele membre se asigură că UIF are acces, în mod direct sau indirect, în timp util, la informațiile financiare, administrative și de aplicare a legii de care are nevoie pentru a-și îndeplini sarcinile în mod adecvat.”

8 Articolul 22 din Directiva 2005/60 prevede:

„(1) Statele membre solicită instituțiilor și persoanelor reglementate de prezenta directivă și, după caz, directorilor și angajaților acestora, să coopereze pe deplin:

- (a) informând prompt UIF, din proprie inițiativă, în cazul în care instituția sau persoana reglementată de prezenta directivă are cunoștință, suspectează sau are motive temeinice să suspecteze că se comite ori s-a comis, ori a avut loc o tentativă de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului;
- (b) furnizând prompt UIF, la cererea acesteia, toate informațiile necesare, în conformitate cu procedurile stabilite prin legislația aplicabilă.

(2) Informațiile menționate la alineatul (1) se transmit către UIF a statului membru pe al cărui teritoriu este situată instituția sau persoana care transmite informațiile. În mod normal, informațiile sunt transmise de către persoana sau persoanele desemnate în conformitate cu procedurile prevăzute la articolul 34.”

9 Astfel cum rezultă din articolul 3 alineatul (1) și alineatul (2) litera (f) din Directiva 2005/60, instituțiile prevăzute la articolul 22 din aceasta includ și sucursalele, în sensul articolului 1 punctul 3 din Directiva 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 martie 2000 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit (JO L 126, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 3, p. 198). La această din urmă dispoziție, sucursala este definită drept orice loc de desfășurare a activității care, din punct de vedere juridic, depinde de o instituție de credit și care desfășoară direct toate tranzacțiile sau anumite tipuri de tranzacții specifice instituțiilor de credit.

10 Articolul 1 din Decizia 2000/642 prevede:

„(1) Statele membre se asigură că UIF înființate sau desemnate să adune informațiile financiare comunicate în scopul combaterii spălării banilor cooperează în conformitate cu competențele lor naționale în vederea completării, analizării și investigării informațiilor pertinente în cadrul UIF privind orice fapt care ar putea constitui un indiciu al spălării banilor.

(2) În sensul alineatului (1), statele membre veghează ca UIF să schimbe, din proprie inițiativă sau la cerere, fie în conformitate cu prezenta decizie, fie în conformitate cu memorandumurile de înțelegere existente sau viitoare, orice informație care le poate fi utilă pentru prelucrarea sau analiza informațiilor sau pentru anchetele efectuate de către UIF referitoare la tranzacții financiare legate de spălarea banilor și la persoanele fizice sau juridice implicate.

(3) În cazul în care un stat membru a desemnat o autoritate de poliție în calitate de UIF, acesta poate comunica informațiile deținute de către această UIF, care fac obiectul unui schimb în aplicarea prezentei decizii, unei autorități din statul membru destinat, desemnată în acest scop și competentă în domeniile prevăzute la alineatul (1).”

11 În temeiul articolului 4 din această decizie:

„(1) Fiecare cerere făcută în temeiul prezentei decizii este însoțită de o scurtă prezentare a unor fapte pertinente cunoscute de către UIF solicitantă. UIF precizează în cerere modul în care vor fi utilizate informațiile solicitate.

(2) În cazul în care este prezentată o cerere în conformitate cu prezenta decizie, UIF căreia i se adresează cererea comunică toate informațiile pertinente, inclusiv informațiile financiare disponibile și datele serviciilor de aplicare a legii solicitate, fără a mai fi necesară introducerea unei cereri formale în temeiul convențiilor sau acordurilor aplicabile între statele membre.

(3) O UIF poate refuza să divulge informații care ar putea împiedica o anchetă judiciară în desfășurare în statul membru căruia i se adresează cererea sau, în împrejurări excepționale, în cazul în care divulgarea informațiilor ar avea efecte evident disproporționate în raport cu interesele legitime ale unei persoane fizice sau juridice sau ale statului membru în cauză sau în cazul în care aceasta nu respectă principiile fundamentale ale dreptului intern. Orice refuz de a efectua o astfel de divulgare este explicat în mod corespunzător UIF care solicită informațiile.”

- 12 Articolul 10 din decizia menționată precizează că aceasta se aplică Gibraltarului și că, în acest scop și fără a aduce atingere articolului 2 din aceasta, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord poate notifica Secretariatului general al Consiliului Uniunii Europene UIF desemnată în Gibraltar.

Dreptul național

- 13 Directiva 91/308 a fost transpusă în dreptul spaniol prin Legea 19/1993 privind anumite măsuri de prevenire a spălării banilor (Ley 19/1993 sobre determinadas medidas de prevención del blanqueo de capitales) din 28 decembrie 1993 (BOE nr. 311 din 29 decembrie 1993, p. 37327).
- 14 Potrivit articolului 2 alineatul 1 al doilea paragraf din Legea 19/1993:

„Sunt supuse obligațiilor prevăzute de prezenta lege:

- a) instituțiile de credit;

[...]

De asemenea, sunt supuse obligațiilor enumerate mai sus persoanele sau entitățile străine care, prin intermediul unor sucursale sau în regim de liberă prestare a serviciilor, în lipsa unui sediu permanent, desfășoară în Spania activități de aceeași natură ca acelea desfășurate de persoanele sau de entitățile menționate anterior.

Persoanele în discuție sunt supuse obligațiilor prevăzute în prezenta lege și pentru operațiunile realizate prin intermediul unor agenți sau al altor persoane fizice sau juridice care acționează drept intermediari ai acestora.”

- 15 În ceea ce privește obligațiile de informare, articolul 3 din Legea 19/1993 prevedea următoarele:

„Persoanele menționate la articolul precedent au următoarele obligații:

[...]

4. De a colabora cu [Servicio Ejecutivo] și, în acest scop:

- a) de a comunica acestuia, din proprie inițiativă, orice fapt sau tranzacție cu privire la care există indicii sau certitudinea că sunt legate de spălarea de bani proveniți din activitățile menționate la articolul 1. Comunicarea este realizată, în principiu, de persoana sau persoanele pe care persoanele sau entitățile obligate le-au desemnat potrivit procedurilor la care face referire alineatul 7 al aceluiași articol. Persoana sau persoanele menționate sunt cele care vor compărea în orice categorie de proceduri administrative sau judiciare în legătură cu informațiile cuprinse în comunicare sau cu orice altă informație suplimentară care ar putea face referire la aceasta.

Situațiile sau tranzacțiile specifice care trebuie să facă obiectul comunicării către Servicio Ejecutivo sunt stabilite prin regulament în toate cazurile.

Sunt comunicate de asemenea tranzacțiile care nu corespund în mod vădit cu natura, cu volumul de activitate sau cu istoricul tranzacțiilor clienților, cu excepția cazului în care verificarea specifică prevăzută la alineatul 2 oferă o justificare economică, profesională sau comercială pentru realizarea tranzacțiilor, legată de activitățile menționate la articolul 1 din prezenta lege;

b) de a furniza informațiile solicitate de Servicio Ejecutivo în exercitarea competențelor acestuia.

[...]”

16 Articolul 16 alineatul 3 din legea menționată prevede:

„În conformitate cu directivele adoptate de Comisia pentru prevenirea spălării banilor și a infracțiunilor financiare, Servicio Ejecutivo și, dacă este cazul, secretariatul [comisiei menționate] colaborează cu autoritățile din alte state membre care exercită competențe similare, solicitând în special cooperarea acelor state a căror suveranitate se extinde asupra teritoriilor limitrofe Spaniei [...]”.

17 Legea 19/1993 a fost abrogată prin Legea 10/2010 privind prevenirea spălării banilor și a finanțării terorismului (Ley 10/2010 de prevención del blanqueo de capitales y de la financiación del terrorismo) din 28 aprilie 2010 (BOE nr. 103 din 29 aprilie 2010, p. 37458), care are ca obiect transpunerea Directivei 2005/60 în ordinea juridică spaniolă. În conformitate cu articolul 48 alineatul 3 din legea menționată, Servicio Ejecutivo se angajează să colaboreze cu omoloagele sale din străinătate. Se prevede că schimbul de informații se derulează în special în conformitate cu Decizia 2000/642 și cu principiile grupului informal, în cadrul căruia se întrunesc UIF din mai multe state, inclusiv cele din statele membre ale Uniunii Europene, și care servește și ca forum de schimb de informații, precum și pentru cooperarea între diferitele UIF, cunoscut sub denumirea „grupul Egmont”.

18 Articolul 5 alineatul 2 al doilea paragraf litera c) din Decretul regal 925/1995 de punere în aplicare a Legii 19/1993 din 28 decembrie 1993 privind anumite măsuri de prevenire a spălării banilor (Real Decreto 925/1995 por el que se aprueba el Reglamento de la Ley 19/1993, de 28 de diciembre, sobre determinadas medidas de prevención del blanqueo de capitales) din 9 iunie 1995 (BOE nr. 160 din 6 iulie 1995, p. 20521) impune comunicarea către Servicio Ejecutivo a mișcărilor având originea sau destinația în conturi situate în paradisuri fiscale.

19 Articolul 7 alineatul 2 litera b) din acest decret regal prevede că:

„În toate cazurile, persoanele și entitățile care au această obligație comunică lunar Servicio Ejecutivo:

[...]

b) tranzacțiile cu sau ale persoanelor fizice sau juridice rezidente ori care acționează în numele acestora pe teritoriile sau în statele desemnate în acest scop prin ordin al ministrului economiei și finanțelor, precum și tranzacțiile care implică transferuri de fonduri către sau din teritoriile sau statele menționate, indiferent dacă persoanele în cauză sunt sau nu sunt rezidente, cu condiția ca valoarea tranzacțiilor menționate să fie mai mare de 30 000 de euro sau contravaloarea în monedă străină.”

20 Teritoriile considerate a fi paradisuri fiscale și teritorii necooperante au fost în prealabil determinate prin Decretul regal 1080/1991 din 5 iulie 1991 (BOE nr. 167 din 13 iulie 1991, p. 233371) și prin Ordinul ECO/2652/2002 privind punerea în aplicare a obligațiilor de comunicare a unor operațiuni în raport cu anumite state către Servicio Ejecutivo al Comisiei pentru prevenirea spălării banilor și a infracțiunilor monetare (Orden ECO/2652/2002 por la que se desarrollan las obligaciones de comunicación de operaciones en relación con determinados países al Servicio Ejecutivo de la Comisión de Prevención del Blanqueo de Capitales e Infracciones Monetarias) din 24 octombrie 2002 (BOE nr. 260 din 30 octombrie 2002, p. 38033). Gibraltar figurează pe această listă.

- 21 Potrivit Tribunal Supremo, articolul 5 din Legea din 2007 privind spălarea banilor și produsele infracțiunilor [Crime (Money Laundering and Proceeds) Act 2007], care transpune în legislația din Gibraltar Directiva 2005/60, impune respectarea secretului bancar.

Litigiul principal și întrebarea preliminară

- 22 Jyske, filială a băncii daneze NS Jyske Bank, este o instituție de credit stabilită în Gibraltar, ale cărei activități sunt supravegheate de Financial Services Commission (Comisia serviciilor financiare).
- 23 Potrivit deciziei de trimitere, la data faptelor din litigiul principal, Jyske își desfășura activitatea în Spania în regim de liberă prestare a serviciilor, cu alte cuvinte, fără a dispune în acest stat membru de niciun sediu stabil.
- 24 La 30 ianuarie 2007, UIF spaniolă, și anume Servicio Ejecutivo, a informat Jyske că, în cazul în care nu desemnează din proprie inițiativă un mandatar împuternicit să poarte discuții cu acesta, va fi pus în situația de a controla structura organizării sale, precum și procedurile legate de activitățile pe care ea le desfășoară în Spania în regim de liberă prestare a serviciilor. Cu acea ocazie, Servicio Ejecutivo a solicitat Jyske să îi furnizeze, până la 1 martie 2007, documente și informații referitoare la identitatea clienților săi.
- 25 Această cerere a fost formulată ca urmare a unui raport al Servicio Ejecutivo din 24 ianuarie 2007, potrivit căruia Jyske desfășura în Spania o importantă activitate care consta cu precădere în acordarea de împrumuturi ipotecare în vederea achiziționării de imobile în Spania. Raportul menționat indica faptul că, „pentru dezvoltarea unei asemenea activități în Spania, instituția dispune de un sprijin sau de o susținere dublă, și anume aceea a sucursalei din Spania a societății-mamă și, în special, aceea a două cabinete de avocați din Marbella [(Spania)]. Potrivit unor informații publice, titularul unuia dintre cele două cabinete a fost pus sub urmărire penală pentru o presupusă infracțiune de spălare de bani, iar numele său apărea, la fel ca numele celui alt cabinet de avocați menționat mai sus, în numeroase operațiuni semnalate Servicio Ejecutivo de alți subiecți supuși obligației de raportare privind existența unor indicii de spălare de bani”. Având în vedere aceste elemente, Servicio Ejecutivo a considerat că exista un risc foarte ridicat ca Jyske să fi utilizată pentru operațiuni de spălare de bani în cadrul activităților pe care le desfășura în Spania în regim de liberă prestare a serviciilor. Potrivit raportului Servicio Ejecutivo din 24 ianuarie 2007, mecanismul utilizat în acest scop ar fi constat în crearea, în Gibraltar, „a unor structuri societare vizând, în esență, să evite posibilitatea cunoașterii identității proprietarului final și real al bunurilor imobile achiziționate în Spania, în principal pe Costa del Sol, precum și a [...] originii fondurilor utilizate în vederea achiziției respective”.
- 26 La 23 februarie 2007, Jyske a transmis o scrisoare Servicio Ejecutivo, prin care îl informa că solicitase avizul autorității sale de supraveghere, Financial Services Commission, pentru a stabili dacă avea dreptul să furnizeze acele informații fără încălcarea legislației din Gibraltar privind secretul bancar și protecția datelor cu caracter personal. La 14 martie 2007, comisia menționată a invitat Servicio Ejecutivo să se înscrie într-un proces de colaborare reciprocă. Prin scrisoarea din 2 aprilie 2007, Servicio Ejecutivo a informat comisia respectivă că Jyske era supusă anumitor obligații ca urmare a activităților pe care le desfășura pe teritoriul spaniol.
- 27 La 12 iunie 2007, Jyske a transmis Servicio Ejecutivo o parte din informațiile solicitate. Cu toate acestea, a refuzat să comunice datele referitoare la identitatea clienților săi, invocând regulile privind secretul bancar aplicabile în Gibraltar. Aceste informații nu cuprindeau nici copiile tranzacțiilor suspecte realizate de Jyske cu începere de la 1 ianuarie 2004 în cadrul activităților pe care le desfășurase în Spania în regim de liberă prestare a serviciilor.
- 28 În consecință, la 25 octombrie 2007, secretariatul Servicio Ejecutivo a deschis o anchetă împotriva Jyske, reproșându-i, printre altele, încălcarea dispozițiilor Legii 19/1993.

- 29 La finalul acestei anchete, la 17 aprilie 2009, Consejo de Ministros a considerat că Jyske comisese, prin neîndeplinirea obligațiilor de informare care îi incumbau în temeiul Legii 19/1993, o infracțiune foarte gravă, care este definită după cum urmează: „refuzul sau lipsa de diligență în furnizarea informațiilor precise solicitate în scris de Servicio Ejecutivo” și „neîndeplinirea obligației de furnizare a informațiilor referitoare la cazurile specifice stabilite prin regulament (raportări sistematice)”. În consecință, Consejo de Ministros a pronunțat împotriva Jyske două avertismente publice și i-a aplicat două amenzi administrative în cuantum total de 1 700 000 de euro.
- 30 La 30 aprilie 2009, Jyske a formulat un recurs grațios împotriva acestei decizii la Consejo de Ministros, care l-a respins la 23 octombrie 2009. Ulterior, Jyske a introdus o acțiune în contencios administrativ la Tribunal Supremo. În susținerea acestei acțiuni, ea arată că, în temeiul Directivei 2005/60, nu este supusă unei obligații de raportare decât față de autoritățile din Gibraltar și că legislația spaniolă, în măsura în care extinde această obligație în privința instituțiilor de credit care își desfășoară activitatea în Spania în regim de liberă prestare a serviciilor, nu este conformă dispozițiilor acestei directive.
- 31 În aceste condiții Tribunal Supremo a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„În conformitate cu articolul 22 alineatul (2) din Directiva 2005/60 [...], un stat membru poate impune ca informațiile pe care trebuie să le furnizeze instituțiile de credit care își desfășoară activitatea pe teritoriul său în lipsa unui sediu stabil să fie transmise în mod imperativ și direct autorităților acestui stat responsabile cu prevenirea spălării banilor sau, dimpotrivă, cererea de furnizare a informațiilor trebuie adresată [UIF] a statului membru pe al cărui teritoriu este situată instituția de credit respectivă?”

Cu privire la întrebarea preliminară

Cu privire la admisibilitate

- 32 Regatul Spaniei consideră că întrebarea preliminară este inadmisibilă pentru că ar avea o natură pur ipotetică și nu ar prezenta nicio legătură cu obiectul litigiului principal, întrucât privește interpretarea articolului 22 alineatul (2) din Directiva 2005/60, care trebuia să fie transpusă până la cel târziu la 15 decembrie 2007, iar cererile de informații adresate Jyske au fost formulate între 30 ianuarie și 12 iunie 2007.
- 33 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, numai instanțele naționale care sunt sesizate cu acțiunea principală și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată au competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile fiecărei cauze, atât necesitatea unei hotărâri preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și relevanța întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, dacă întrebările adresate au ca obiect interpretarea dreptului Uniunii, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe (Hotărârea din 15 ianuarie 2013, Križan și alții, C-416/10, punctul 53 și jurisprudența citată).
- 34 În consecință, întrebările privind dreptul Uniunii beneficiază de o prezumție de relevanță. Curtea nu poate respinge o cerere formulată de o instanță națională decât dacă este evident că interpretarea dreptului Uniunii solicitată nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul acțiunii principale, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt sau de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care îi sunt adresate (Hotărârea din 1 iunie 2010, Blanco Pérez și Chao Gómez, C-570/07 și C-571/07, Rep., p. I-4629, punctul 36, și Hotărârea din 5 iulie 2012, Geistbeck și Geistbeck, C-509/10, punctul 48).

- 35 Directiva 2005/60, a cărei interpretare este solicitată, a intrat în vigoare la 15 decembrie 2005, cu alte cuvinte, anterior cererilor de informații adresate de Servicio Ejecutivo societății Jyske, la 30 ianuarie 2007 și la 12 iunie 2007. În plus, deși termenul de transpunere a directivei menționate nu a expirat, desigur, decât la 15 decembrie 2007, litigiul principal se referă totuși la legalitatea deciziei adoptate împotriva Jyske de Consejo de Ministros la 23 octombrie 2009, adică ulterior expirării acestui termen de transpunere.
- 36 În consecință, cererea de decizie preliminară este admisibilă.

Cu privire la fond

- 37 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 22 alineatul (2) din Directiva 2005/60 trebuie interpretat în sensul că se opune reglementării naționale a unui stat membru care impune instituțiilor de credit care își desfășoară activitățile pe teritoriul acestui stat membru în regim de liberă prestare a serviciilor să comunice informațiile solicitate în temeiul combaterii spălării banilor direct către UIF a statului membru menționat.
- 38 Cu titlu introductiv, trebuie să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, pentru a oferi un răspuns util instanței care i-a adresat o întrebare preliminară, Curtea poate fi determinată să ia în considerare norme de drept al Uniunii la care instanța națională nu a făcut trimitere în cuprinsul întrebării sale (Hotărârea din 3 aprilie 2008, Militzer & Münch, C-230/06, Rep., p. I-1895, punctul 19).
- 39 În speță, răspunsul la întrebarea adresată nu depinde doar de interpretarea articolului 22 alineatul (2) din Directiva 2005/60, ci impune să se țină seama în egală măsură, pe de o parte, de toate dispozițiile directivei menționate și ale Deciziei 2000/642/JAI, precum și, pe de altă parte, de articolul 56 TFUE.

Cu privire la Directiva 2005/60

- 40 În ceea ce privește articolul 22 alineatul (2) din Directiva 2005/60, din cuprinsul acesteia din urmă reiese în mod expres că instituțiile și persoanele cărora le incumbă obligațiile care decurg din directivă trebuie să transmită informațiile necesare pentru prevenirea spălării banilor și a finanțării terorismului către UIF a statului membru pe teritoriul căruia sunt situate.
- 41 Contrar celor susținute de guvernul spaniol, termenii „[statul] membru pe al cărui teritoriu este situată instituția sau persoana» care transmite informațiile respective” nu pot fi interpretați în sensul că se referă, în cazul unei activități efectuate de entitatea vizată în regim de liberă prestare a serviciilor, la teritoriul statului membru gazdă în care se desfășoară activitatea.
- 42 Astfel, pe de o parte, această interpretare nu corespunde sensului obișnuit al termenilor în discuție. Pe de altă parte, articolul 22 alineatul (2) din directiva menționată nu operează o distincție între serviciile furnizate în statul membru în care este situată entitatea și cele realizate în alte state membre în regim de liberă prestare a serviciilor și, *a fortiori*, nici nu indică, în ceea ce privește serviciile furnizate în regim de liberă prestare a serviciilor, că UIF competentă trebuie să fie cea a statului membru în care sunt furnizate serviciile menționate.
- 43 În consecință, articolul 22 alineatul (2) din aceeași directivă trebuie interpretat în sensul că prevede că entitățile vizate trebuie să transmită informațiile solicitate către UIF a statului membru pe teritoriul căruia sunt situate acestea, cu alte cuvinte, în cazul tranzacțiilor efectuate în regim de liberă prestare a serviciilor, către UIF a statului membru de origine.
- 44 Trebuie totuși să se examineze dacă această dispoziție se opune astfel ca statul membru gazdă să impună unei instituții de credit care își desfășoară activitățile pe teritoriul său în regim de liberă prestare a serviciilor să transmită informațiile vizate direct către propria UIF.

- 45 Este necesar să se arate în această privință, în primul rând, că modul de redactare a articolului 22 alineatul (2) din Directiva 2005/60 nu interzice în mod expres această posibilitate.
- 46 În al doilea rând, trebuie să se sublinieze că, deși, desigur, Directiva 2005/60 este întemeiată pe un temei juridic dublu, și anume articolul 47 alineatul (2) CE [devenit articolul 53 alineatul (1) TFUE] și articolul 95 CE (devenit articolul 114 TFUE), și vizează astfel să asigure și buna funcționare a pieței interne, obiectivul său principal este totuși prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și al finanțării terorismului, astfel cum reiese atât din titlul și din considerentele acesteia, cât și din faptul că a fost adoptată, asemenea Directivei 91/308, care a precedat-o, într-un context internațional, pentru a aplica și a face obligatorii în Uniunea Europeană recomandările Grupului de acțiune financiară internațională (GAFI), care este principalul organism internațional de combatere a spălării banilor.
- 47 În consecință, o reglementare precum cea în discuție în litigiul principal, care vizează să permită autorităților competente din statul membru gazdă să obțină informațiile necesare pentru a combate mai eficient spălarea banilor și finanțarea terorismului, urmărește un obiectiv comparabil cu cel urmărit prin Directiva 2005/60.
- 48 În al treilea rând, Directiva 2005/60 nu privează autoritățile statului membru în care se realizează operațiunile sau tranzacțiile suspecte de competența lor de anchetă și de urmărire penală a infracțiunilor în materie de spălare a banilor. Or, aceasta este situația atunci când tranzacțiile se realizează prin intermediul liberei prestări a serviciilor.
- 49 În consecință, articolul 22 alineatul (2) din Directiva 2005/60 nu se opune, în principiu, reglementării unui stat membru care impune instituțiilor de credit care își desfășoară activitățile pe teritoriul său în regim de liberă prestare a serviciilor să transmită informațiile solicitate direct propriei UIF, dacă o asemenea reglementare urmărește să consolideze, cu respectarea dreptului Uniunii, eficacitatea combaterii spălării banilor și a finanțării terorismului.
- 50 Astfel, o asemenea reglementare nu poate să compromită principiile instituite prin Directiva 2005/60 referitoare la obligațiile de raportare ale entităților supuse unor asemenea obligații și nici să dăuneze eficacității formelor existente de cooperare și de schimb de informații între UIF, cum sunt acestea prevăzute de Decizia 2000/642.
- 51 În această privință, trebuie arătat, pe de o parte, că adoptarea de către un stat membru a unei reglementări prin care se impune instituțiilor financiare situate într-un alt stat membru, dar care își desfășoară activitatea în regim de liberă prestare a serviciilor pe teritoriul său să transmită direct propriei UIF informațiile necesare pentru combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului nu poate să scutească instituțiile de credit vizate de Directiva 2005/60 de obligația lor de a furniza informațiile solicitate către UIF a statului membru pe teritoriul cărora sunt situate, conform articolului 22 din această directivă.
- 52 În ceea ce privește, pe de altă parte, coordonarea și cooperarea între UIF, astfel cum sunt prevăzute de Directiva 2005/60 și de Decizia 2000/642, din considerentul (40) al acestei directive reiese că, „[ț]inând seama de caracterul internațional al spălării banilor și al finanțării terorismului, trebuie încurajate în cea mai mare măsură posibilă coordonarea și cooperarea dintre UIF, prevăzute de Decizia 2000/642[...], inclusiv instituirea unei rețele europene de unități de informații financiare”.
- 53 În această privință, este necesar să se arate, mai întâi, că, deși Directiva 2005/60 prevede numeroase obligații, concrete și detaliate, de precauție privind clientela, de raportare și de păstrare a evidenței, pe care statele membre trebuie să le impună instituțiilor financiare vizate, în schimb, în ceea ce privește cooperarea dintre UIF, directiva nu prevede nicio obligație sau procedură, ci se limitează să precizeze, la articolul 38, că „Comisia acordă asistența necesară pentru a facilita coordonarea, inclusiv schimbul de informații dintre UIF în cadrul Comunității”.

- 54 Este necesar să se constate, în continuare, că o reglementare națională precum cea în discuție în litigiul principal nu încalcă nicio dispoziție din Decizia 2000/642 dacă UIF a statului membru care adoptă o asemenea reglementare nu este în niciun mod scutită de obligația de cooperare cu UIF ale celorlalte state membre și, reciproc, își păstrează neschimbat dreptul de a solicita transmiterea de documente și de informații în vederea combaterii spălării banilor.
- 55 Astfel, o asemenea reglementare nu aduce atingere mecanismului de cooperare între UIF prevăzut de Decizia 2000/642, ci prevede, pe lângă acesta, un mijloc pentru UIF a statului membru vizat de a obține direct informații în cazul specific al unei activități desfășurate în regim de liberă prestare a serviciilor pe teritoriul său.
- 56 Rezultă din ceea ce precedă că articolul 22 alineatul (2) din Directiva 2005/60 nu se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal dacă aceasta îndeplinește condițiile prevăzute la punctele 49-51 și 54 din prezenta hotărâre.

Cu privire la articolul 56 TFUE

- 57 Pentru a verifica dacă dreptul Uniunii este respectat, în sensul punctului 49 din prezenta hotărâre, este necesar să se examineze și dacă articolul 56 TFUE nu se opune unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, în temeiul căreia o instituție de credit care furnizează servicii pe teritoriul statului membru vizat fără să fie stabilit în acesta este obligată să transmită direct UIF a statului membru gazdă menționat raportările de tranzacții suspecte și informațiile pe care această autoritate i le solicită.
- 58 Rezultă dintr-o jurisprudență constantă a Curții că articolul 56 TFUE impune nu numai eliminarea oricărei discriminări față de prestatorul de servicii pe motiv de cetățenie sau naționalitate ori pentru împrejurarea că este stabilit în alt stat membru decât cel în care trebuie executată prestația, ci, în egală măsură, și înlăturarea oricărei restricții, chiar dacă aceasta se aplică fără a distinge între prestatorii naționali și cei din alte state membre, atunci când este de natură să interzică, să îngreuneze sau să facă mai puțin atractive activitățile prestatorului stabilit în alt stat membru, unde acesta furnizează în mod legal servicii analoage (Hotărârea din 23 noiembrie 1999, *Arblade și alții*, C-369/96 și C-376/96, Rec., p. I-8453, punctul 33, și Hotărârea din 19 decembrie 2012, *Comisia/Belgia*, C-577/10, punctul 38 și jurisprudența citată).
- 59 O reglementare dintr-un prim stat membru, precum cea în discuție în litigiul principal, care impune instituției de credit care operează, în regim de liberă prestare a serviciilor, pe teritoriul acestui prim stat membru cu plecare de pe teritoriul unui alt stat membru o obligație de furnizare a unor informații direct UIF a primului stat membru constituie o restricție privind libera prestare a serviciilor, întrucât ea antrenează dificultăți și costuri suplimentare pentru activitățile realizate în regim de liberă prestare a serviciilor și este susceptibilă să se adauge la controalele deja efectuate în statul membru în care este situată instituția în cauză, descurajând-o astfel să desfășoare activitățile menționate.
- 60 Cu toate acestea, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, o reglementare națională într-un domeniu care nu a făcut obiectul unei armonizări la nivelul Uniunii, care se aplică fără deosebire oricărei persoane sau întreprinderi care exercită o activitate pe teritoriul statului membru în cauză poate, în pofida efectului său restrictiv pentru libera prestare a serviciilor, să fie justificată dacă răspunde unui motiv imperativ de interes general, acest interes nu a fost deja ocrotit prin normele aplicabile prestatorului în statul membru în care este stabilit, norma este adecvată pentru a garanta realizarea obiectivului pe care îl urmărește și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia (a se vedea Hotărârea *Arblade și alții*, citată anterior, punctele 34 și 35, și Hotărârea din 21 septembrie 2006, *Comisia/Austria*, C-168/04, Rec., p. I-9041, punctul 37).

61 Or, combaterea spălării banilor nu face obiectul unei armonizări complete la nivelul Uniunii. Astfel, Directiva 2005/60 procedează la o armonizare minimă și, în particular, articolul 5 din aceasta permite statelor membre să adopte dispoziții mai stricte dacă aceste dispoziții vizează consolidarea combaterii spălării banilor sau a finanțării terorismului.

– Motiv imperativ de interes general

62 Prevenirea și combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului constituie obiective legitime la care statele membre au subscris atât la nivel internațional, cât și la nivelul Uniunii.

63 Astfel cum se arată în considerentul (1) al Directivei 2005/60, care vizează punerea în aplicare la nivelul Uniunii a recomandărilor GAFI, „fluxurile masive de bani murdari pot prejudicia stabilitatea și reputația sectorului financiar și amenința piața unică, iar terorismul zdruncină înseși temeliile societății noastre”. De asemenea, considerentul (3) al directivei menționate subliniază că „cei care spală bani și finanțatorii terorismului ar putea încerca să profite, pentru a-și facilita activitățile infracționale, de libera circulație a capitalurilor și de libertatea de a presta servicii financiare”.

64 De altfel, Curtea a admis deja că combaterea spălării banilor, care are legătură cu obiectivul de protecție a ordinii publice, constituie un obiectiv legitim care poate justifica un obstacol în calea liberei prestări a serviciilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 iunie 2011, Zeturf, C-212/08, Rep., p. I-5633, punctele 45 și 46).

– Capacitatea reglementării naționale în cauză de a atinge obiectivele pe care le urmărește

65 Întrucât autoritățile statului membru gazdă au competență exclusivă cu privire la incriminarea, la urmărirea penală și la sancționarea infracțiunilor, precum cele de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului, comise pe teritoriul său, este justificat ca informațiile referitoare la tranzacțiile suspecte efectuate pe teritoriul statului membru menționat să fie transmise către UIF a acestuia. O reglementare națională precum cea în discuție în litigiul principal permite statului membru vizat să solicite, de fiecare dată când există o suspiciune rezonabilă cu privire la legalitatea unei tranzacții financiare, comunicarea informațiilor pe care le consideră utile pentru ca autoritățile naționale să fie în măsură să își îndeplinească misiunea și, dacă este cazul, să urmărească penal și să sancționeze persoanele responsabile.

66 În plus, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 109 din concluzii, o asemenea reglementare permite statului membru vizat să supravegheze toate tranzacțiile financiare realizate pe teritoriul său de instituțiile de credit, iar aceasta indiferent de modul în care ele au decis să își presteze serviciile, prin intermediul stabilirii unui sediu social sau a unei sucursale ori în regim de liberă prestare a serviciilor. În acest mod, potrivit jurisprudenței constante a Curții conform căreia o legislație națională nu poate garanta realizarea obiectivului invocat decât dacă răspunde cu adevărat preocupării privind atingerea acestuia în mod coerent și sistematic (Hotărârea din 10 martie 2009, Hartlauer, C-169/07, Rec., p. I-1721, punctul 55), toți operatorii sunt supuși unor obligații similare din momentul în care își exercită activitățile pe același teritoriu național și oferă servicii financiare similare care pot, la o scară mai mică sau mai mare, să fie utilizate în scopul spălării banilor sau al finanțării terorismului.

67 În consecință, o reglementare națională, precum cea în discuție în litigiul principal, care impune transmiterea către UIF a statului membru gazdă a unor informații cu privire la tranzacțiile realizate în regim de liberă prestare a serviciilor pe teritoriul acestui stat membru reprezintă o măsură capabilă să atingă, în mod efectiv și coerent, obiectivul urmărit de reglementarea națională menționată.

– Proportionalitate

- 68 Potrivit unei jurisprudențe constante, o măsură care restrânge libera prestare a serviciilor este proporțională numai dacă este de natură să garanteze realizarea obiectivelor pe care le urmărește și dacă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestora (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iunie 2006, Comisia/Franța, C-255/04, Rec., p. I-5251, punctul 44 și jurisprudența citată).
- 69 Pentru a combate în mod eficient spălarea banilor și finanțarea terorismului, un stat membru trebuie să poată obține informațiile necesare care să îi permită să identifice și să urmărească penal eventualele cazuri de infracțiuni care sunt săvârșite în acest domeniu pe teritoriul său ori care implică persoane stabilite pe acest teritoriu.
- 70 O reglementare națională, precum cea în discuție în litigiul principal, care impune instituțiilor de credit care își desfășoară activitatea în regim de liberă prestare a serviciilor pe teritoriul său să furnizeze informațiile menționate direct propriei UIF nu va fi totuși proporțională decât dacă mecanismul prevăzut la articolul 22 din Directiva 2005/60 în coroborare cu Decizia 2000/642 nu permite deja UIF menționate să obțină aceste informații prin intermediul UIF a statului membru în care este situată instituția de credit și să combată într-un mod la fel de eficient spălarea banilor și finanțarea terorismului.
- 71 Astfel, obținerea de către UIF a statului membru gazdă, a informațiilor necesare de la UIF a statului membru de origine presupune, pentru instituția de credit vizată, o sarcină administrativă și financiară mai mică decât obligația de a furniza informațiile respective direct către UIF a statului membru gazdă. Pe de o parte, este posibil ca UIF a statului membru de origine să dețină deja informațiile solicitate, întrucât instituția de credit are obligația de a-i transmite informațiile conform articolului 22 alineatul (2) din Directiva 2005/60. Pe de altă parte, în ipoteza în care UIF a statului membru în care este situată instituția de credit ar trebui să i le solicite, la rândul său, instituției respective, sarcina administrativă ar fi de asemenea mai mică, întrucât instituția de credit nu ar trebui să răspundă decât unui singur interlocutor.
- 72 Prin urmare, trebuie să se examineze dacă mecanismul de cooperare și de schimb de informații instituit prin Decizia 2000/642 permite statului membru gazdă să combată în mod eficient în toate împrejurările spălarea banilor și finanțarea terorismului în legătură cu activitățile instituțiilor de credit care își desfășoară activitatea în regim de liberă prestare a serviciilor pe teritoriul său.
- 73 În această privință, trebuie arătat că acest mecanism de cooperare între UIF prezintă anumite lacune.
- 74 Mai întâi, trebuie arătat că Decizia 2000/642 prevede importante derogări de la obligația UIF solicitate de a transmite UIF solicitante informațiile cerute. Astfel, articolul 4 alineatul (3) din această decizie prevede că o UIF poate refuza să divulge informații care ar putea împiedica o anchetă judiciară în desfășurare în statul membru solicitat sau în cazul în care divulgarea informațiilor ar avea efecte evident disproporționate în raport cu interesele legitime ale unei persoane fizice sau juridice sau ale statului membru în cauză ori în cazul în care o asemenea divulgare ar avea ca efect încălcarea principiilor fundamentale ale dreptului intern, fără însă a defini aceste noțiuni.
- 75 De asemenea, nu se contestă că, în materie de combatere a fenomenelor de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului și, *a fortiori*, în ceea ce privește prevenirea acestor fenomene, reacția autorităților trebuie să fie cât mai rapidă cu putință. Articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2005/60 precizează de altfel în mod expres că informațiile vizate trebuie să fie furnizate prompt de instituțiile de credit, indiferent dacă se au în vedere raportări spontane de tranzacții suspecte sau informații necesare solicitate de UIF competentă. În consecință, transmiterea informațiilor necesare direct către UIF a statului membru pe teritoriul căruia sunt realizate tranzacțiile reprezintă un mijloc mai adecvat pentru garantarea unei combateri eficiente a spălării banilor sau a finanțării terorismului.

- 76 Apoi, Decizia 2000/642 nu prevede un termen de transmitere a informațiilor de către UIF solicitată și nici sancțiuni în caz de neexecutare sau de refuz nejustificat al UIF solicitate de a transmite informațiile cerute.
- 77 În sfârșit, trebuie să se constate că recurgerea la mecanismul de cooperare între UIF pentru obținerea informațiilor necesare pentru combaterea spălării banilor sau a finanțării terorismului ridică dificultăți specifice în ceea ce privește activitățile realizate în regim de liberă prestare a serviciilor.
- 78 Pe de o parte, în acest context, UIF a statului membru gazdă pe teritoriul căruia sunt realizate tranzacțiile financiare incriminate este cea care dispune de cele mai cuprinzătoare informații cu privire la riscurile legate de spălarea banilor și de finanțarea terorismului pe teritoriul național. Aceasta este astfel informată cu privire la toate faptele susceptibile să aibă legătură cu infracționalitatea financiară pe teritoriul menționat nu numai de instituțiile și de persoanele prevăzute de Directiva 2005/60, ci și de toate autoritățile naționale care au atribuții de urmărire penală și de sancționare a infracționalității financiare, indiferent că este vorba despre autorități administrative, judiciare sau polițienești ori de organe de supraveghere a piețelor financiare sau a produselor financiare derivate.
- 79 Pe de altă parte, pentru a fi în măsură să formuleze o cerere de informații prin intermediul mecanismului de cooperare între UIF-uri prevăzut de Decizia 2000/642, UIF trebuie să fie deja în posesia unor informații care să trezească suspiciuni de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului. Întrucât raportările referitoare la tranzacțiile suspecte sunt efectuate, în temeiul articolului 22 alineatul (2) din Directiva 2005/60, către UIF a statului membru de origine, iar Decizia 2000/642 nu prevede o obligație de transmitere a acestora din oficiu către UIF a statului membru gazdă, aceasta din urmă nu va dispune decât rareori de informații care să stea la baza suspiciunilor sale și care sunt necesare pentru a adresa o cerere de informații către UIF a statului membru de origine.
- 80 În plus, deși o obligație de raportare către UIF a statului membru gazdă presupune cheltuieli și sarcini administrative suplimentare pentru instituțiile de credit care își desfășoară activitatea în regim de liberă prestare a serviciilor, acestea vor fi destul de limitate, întrucât instituțiile de credit menționate au deja obligația de a realiza infrastructura necesară pentru transmiterea de informații către UIF a statului membru în care sunt situate.
- 81 În aceste condiții, o reglementare națională a unui stat membru gazdă precum cea în discuție în litigiul principal îndeplinește condiția proporționalității întrucât nu impune instituțiilor de credit care sunt situate într-un alt stat membru să transmită, în ceea ce privește tranzacțiile realizate în regim de liberă prestare a serviciilor, informațiile necesare pentru combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului direct către UIF a statului membru gazdă decât în absența unui mecanism eficient care să garanteze o cooperare completă și deplină între UIF-uri și care să permită combaterea într-un mod la fel de eficient a spălării banilor și a finanțării terorismului.
- 82 În speță, reglementarea spaniolă în discuție în litigiul principal impune instituțiilor de credit care desfășoară activități în Spania prin intermediul unor sucursale sau în regim de liberă prestare a serviciilor fără a dispune de un sediu stabil să transmită direct către UIF spaniolă tranzacțiile care implică transferuri de fonduri provenind sau având ca destinație anumite teritorii, cu condiția ca valoarea tranzacției respective să depășească suma de 30 000 de euro.
- 83 O asemenea reglementare, care nu impune comunicarea în general a oricăror tranzacții realizate în regim de liberă prestare a serviciilor pe teritoriul spaniol, ci doar a aceluia care, potrivit unor criterii obiective stabilite de legiuitorul național, trebuie să fie considerate suspecte, nu este disproporționată.

- 84 În sfârșit, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 115 din concluzii, această reglementare, în măsura în care supune obligațiilor pe care le prevede toate instituțiile de credit, precum și toate persoanele sau entitățile străine care desfășoară activități în Spania prin intermediul unui sediu principal, al unor sucursale sau în regim de liberă prestare a serviciilor, nu este discriminatorie.
- 85 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că trebuie să se răspundă la întrebarea adresată după cum urmează:
- articolul 22 alineatul (2) din Directiva 2005/60/CE trebuie interpretat în sensul că nu se opune reglementării unui stat membru care impune instituțiilor de credit să comunice informațiile solicitate în temeiul combaterii spălării banilor și a finanțării terorismului direct către UIF a acestui stat atunci când instituțiile respective își desfășoară activitățile pe teritoriul național în regim de liberă prestare a serviciilor, în măsura în care această reglementare nu compromite efectul util al directivei menționate, precum și al Deciziei 2000/642;
 - articolul 56 TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei asemenea reglementări dacă este justificată de un motiv imperativ de interes general, este de natură să garanteze realizarea obiectivului pe care îl urmărește, nu excede ceea ce este necesar pentru a-l atinge și se aplică în mod nediscriminatoriu, aspecte care trebuie verificate de instanța națională ținând seama de următoarele considerații:
 - o asemenea reglementare este de natură să atingă obiectivul de prevenire a spălării banilor și a finanțării terorismului dacă permite statului membru vizat să supravegheze și să suspende efectiv tranzacțiile financiare suspecte realizate de instituțiile de credit care își prestează serviciile pe teritoriul național și, dacă este cazul, să urmărească penal și să sancționeze persoanele responsabile;
 - obligația impusă prin această reglementare instituțiilor de credit care își desfășoară activitățile în regim de liberă prestare a serviciilor poate constitui o măsură proporțională urmării acestui obiectiv în absența, la data faptelor din litigiul principal, a unui mecanism eficient care să garanteze o cooperare deplină și completă între UIF.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 86 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

- 1) **Articolul 22 alineatul (2) din Directiva 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului trebuie interpretat în sensul că nu se opune reglementării unui stat membru care impune instituțiilor de credit să comunice informațiile solicitate în temeiul combaterii spălării banilor și a finanțării terorismului direct unității de informații financiare a acestui stat atunci când instituțiile respective își desfășoară activitățile pe teritoriul național în regim de liberă prestare a serviciilor, în măsura în care această reglementare nu compromite efectul util al directivei menționate, precum și al Deciziei 2000/642/JAI a Consiliului din 17 octombrie 2000 privind modalitățile de cooperare între unitățile de informații financiare ale statelor membre în privința schimbului de informații.**

- 2) **Articolul 56 TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei asemenea reglementări dacă este justificată de un motiv imperativ de interes general, este de natură să garanteze realizarea obiectivului pe care îl urmărește, nu excede ceea ce este necesar pentru a-l atinge și se aplică în mod nediscriminatoriu, aspecte care trebuie verificate de instanța națională ținând seama de următoarele considerații:**
- o asemenea reglementare este de natură să atingă obiectivul de prevenire a spălării banilor și a finanțării terorismului dacă permite statului membru vizat să supravegheze și să suspende efectiv tranzacțiile financiare suspecte realizate de instituțiile de credit care își prestează serviciile pe teritoriul național și, dacă este cazul, să urmărească penal și să sancționeze persoanele responsabile;
 - obligația impusă prin această reglementare instituțiilor de credit care își desfășoară activitățile în regim de liberă prestare a serviciilor poate constitui o măsură proporțională urmării acestui obiectiv în absența, la data faptelor din litigiul principal, a unui mecanism eficient care să garanteze o cooperare deplină și completă între unitățile de informații financiare.

Semnături